

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 11Co/153/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7608210557
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jarmila Maximová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2020:7608210557.8

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jarmily Maximovej a sudcov JUDr. Martina Kolesára a Mgr. Angeliky Sopoligovej v spore žalobcu: Ing. P. M., nar. X.X.XXXX, bytom M., B. XXXX/X, zastúpený splnomocnenou zástupkyňou JUDr. Veronikou Kitovou, Štúrova 20, Košice proti žalovaným: 1/ Daniel Jendral, Stolárstvo a sklenárstvo, Hrabušice, Nová 6/38, IČO: 30670845, 2/ Marek Jendral A.M.J., Hrabušice, Nová 6/38, IČO: 40845087, obaja právne zastúpení JUDr. Milanom Križalkovičom, advokátom so sídlom v Spišskej Novej Vsi, Hviezdoslavova 11, o zaplatenie 331,94 Eur s prísl. a o vzájomnej žalobe žalovaných na zaplatenie sumy 743,54 Eur, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves zo 4. apríla 2018, č. k. 7C/158/2008 - 490

rozhodol:

M e n í rozsudok v jeho napadnutom výroku, ktorým bola žaloba žalobcu zamietnutá (I) tak, že žalovaní v 1. a 2. rade sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 331,94 Eur so 6 % úrokom z omeškania od 29.10.2007 do zaplatenia do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

M e n í rozsudok v jeho napadnutom výroku, ktorým bolo vzájomnej žalobe čiastočne vyhovené (II) tak, že vzájomnú žalobu žalovaných v 1. a 2. rade z a m i e t a.

M e n í rozsudok v jeho napadnutom výroku o trovách štátu (V) tak, že štát má právo na náhradu trov - preddavkovo zaplatené znalečné - voči žalovaným v 1. a 2. rade spoločne a nerozdielne v rozsahu 100 %.

Žalobcovi priznáva voči žalovaným v 1. a 2. rade nárok na náhradu trov prvoinštančného, ako aj odvolacieho konania v rozsahu 100 %, pričom žalovaní v 1. a 2. rade sú povinní plniť spoločne a nerozdielne.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Spišská Nová Ves (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) rozsudkom žalobu zamietol (I), žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovaným v 1. a 2. rade do 3 dní od právoplatnosti rozsudku spoločne a nerozdielne sumu 65,74 Eur so 6,5 % ročným úrokom z omeškania od 26. 11. 2008 až do zaplatenia (II) a v prevyšujúcej časti vzájomnú žalobu zamietol (III). Zároveň rozhodol, že žiadna zo strán sporu nemá právo na náhradu trov konania (IV) a štát má právo na náhradu trov - preddavkovo zaplatené znalečné - voči žalobcovi v rozsahu 50 % a voči žalovaným v 1. a 2. rade spoločne a nerozdielne v rozsahu 50 % (V) s tým, že o výške náhrady trov štátu súd rozhodne po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (VI).

2. Rozhodol tak o žalobe podanej na súde prvej inštancie 28. júla 2008, ktorou sa žalobca proti žalovaným domáhal zaplatenia sumy 10.000,- Sk (331,94 Eur) s príslušenstvom, na tom skutkovom základe, že v mesiaci september 2007 žalobca požiadal telefonicky pána L., aby mu zhotovil eurookná,

pričom sa dohodli na osobnom stretnutí na deň 14.10.2007 na adrese O. XX v B.. Dňa 14. októbra 2007 sa žalobca na uvedenú adresu dostavil a pri ústnom dojednaní s Y. L. s ním uzavrel zmluvu o zhotovení eurookien v počte 3 ks, pričom mu vyplatil zálohu vo výške 10.000,- Sk a prevzal príjmový doklad od žalovaného v 2. rade. Dňa 26.10.2007 mu faxoval pán K. L., s ktorým bol na dátum 14.10.2007 dojednaný na stretnutí a vtedy sa žalobca dozvedel, že došlo k omylu, keď zmluvu o zhotovení eurookien uzatvoril s Y. a U. L., ktorí sú menovcami K. L.. Zhodou okolností, aj títo menovci bývajú na adrese O. XX v B.. Ešte v ten deň, teda 26.10.2007, telefonicky odstúpil od zmluvy uzavretej s Y. L. a žiadal o vrátenie zálohy. Žalovaný v 1. rade mu oznámil, že okná sú takmer hotové a zálohu mu odmietol vrátiť. Preto ešte v ten deň osobne žalobca vycestoval za žalovanými, aby sa presvedčil, v akom stave je výroba okien. Po zistení na mieste samom, aj za účasti polície z Letanoviec, že sú vyhotovené len nezlepené rámy, naďalej trval na odstúpení od zmluvy s tým, aby žalovaní v 1. a 2. rade vo výrobe okien nepokračovali. Následne si dal vyrobiť okná u pôvodne objednávaného stolára, pána K. L.. Nakoľko žalovaní ani neskôr nepristúpili k vráteniu zálohy, žalobca sa domáha vrátenia sumy 331,94 Eur predmetnou žalobou s tvrdením, že žalovaní svojím konaním sa bezdôvodne obohatili na jeho úkor.

3. Súd prvej inštancie na návrh žalobcu vydal 18. septembra 2008 platobný rozkaz, proti ktorému žalovaní podali odpor a zároveň protinávrhom žiadali od žalobcu zaplatiť im 743,54 Eur (za prácu už vykonanú sumu 477,99 Eur, za účelne vynaložené náklady, t.j. za použitý materiál sumu 497,91 Eur a za pomocný materiál 99,58 Eur, spolu sumu 1.075,48 Eur, po odpočítaní zálohy 331,94 Eur). Súd prvej inštancie rozsudkom z 22. apríla 2009, č. k. 7C/20112008-85 vyhovel návrhu žalobcu a v zmysle § 451 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“) uložil žalovaným povinnosť vrátiť žalobcovi ním zloženú zálohu vo výške 331,94 Eur so 6 % úrokom z omeškania od 30.10.2007, nakoľko títo získali majetkový prospech plnením žalobcu z právneho dôvodu, ktorý odpadol. Uznesením Krajského súdu v Košiciach z 20. apríla 2010, č. k. 6Co 201/2009-102 bol rozsudok zrušený a vec bola vrátená súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Odvolací súd sa stotožnil s tvrdením žalovaných, že v zmysle ustanovení § 642 ods. 1 OZ je žalobca, ktorý od zmluvy o dielo preukázateľne odstúpil, povinný zaplatiť zhotoviteľovi diela sumu, ktorá pripadá na práce už vykonané, pokiaľ zhotoviteľ nemôže výsledok práce použiť inak a nahradiť mu účelne vynaložené náklady. Súdu prvej inštancie určil povinnosť vo veci vykonať dokazovanie na zistenie hodnoty prác vykonaných na zhotovenie objednaných výrobkov v stave, v akom sa nachádzali ku dňu odstúpenia od zmluvy a zistiť rozsah vynaložených nákladov na zhotovenie tohto diela už aj vzhľadom na skutočnosť, že je na mieste obrana žalovaných, že stolárske výrobky nepredávajú, ale tieto zhotovujú na základe objednávky.

4. Následne súd prvej inštancie vo veci vykonal ďalšie dokazovanie a rozsudkom z 30. novembra 2015, č. k. 7C/158/2008-363 s poukázaním na ust. § 631, § 642 OZ návrh žalobcu zamietol predovšetkým z dôvodu, že bol to práve žalobca, ktorý sa sám svojou neopatrnosťou priviedol do omylu, keď uzavrel zmluvu o dielo so žalovanými, a nie so stolárom K. L., ktorý býva v tej istej obci ako žalovaní. Vychádzal aj z uznesenia OO PZ Spišská Nová Ves ČVS: OPP-1021/00-SN-2007, ktorým bolo trestné stíhanie pre prečin podvodu podľa § 221 ods. 1 Tr. zákona zastavené, nakoľko Y. L. v čase objednania zákazky nemal v úmysle zákazku neurobiť, preto nedošlo k naplneniu skutkovej podstaty prečinu podvodu. Nakoľko ku dňu odstúpenia od zmluvy bolo dielo rozpracované súd prvej inštancie s poukazom na ustanovenie § 642 ods. 1 OZ vyhovel protinávrhu žalovaných čo do sumy 294,91 Eur (8.884,51 Sk) a v prevyšujúcej časti o zaplatenie sumy 448,63 Eur protinávrh zamietol. Vychádzal pritom zo záverov znaleckého posudku, v ktorom znalkyňa ocenila vykonané práce pri zhotovení diela na sumu 405,30 Eur a celkovo vynaložené náklady rozpracovaného diela na sumu 221,55 Eur, čo spolu činí 628,85 Eur (po odpočítaní sumy 331,93 Eur, t.j. preddavku zloženého žalobcom pri uzatvorení Zmluvy o dielo).

5. Vyššie uvedený rozsudok súdu prvej inštancie bol uznesením Krajského súdu v Košiciach z 22. septembra 2017, sp. zn. 11Co/6/2016-401 zrušený v jeho napadnutom výroku, ktorým bola žaloba zamietnutá, ako aj vo výroku, ktorým bolo protinávrhu žalovaných vyhovené a v rozsahu zrušenia vec bola vrátená súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Odvolací súd považoval za opodstatnenú odvoláciu námietku žalobcu, spočívajúcu v tom, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku nemožno zistiť, prečo súd neuveril žalobcovi, ale vo všetkých otázkach, počnúc okolnosťami, za ktorých bola uzavretá zmluva o dielo, až po otázku štádia rozpracovania diela a vynaložených nákladov na jeho vyhotovenie, sa priklonil na stranu žalovaných, a to aj napriek tomu, že z vykonaných dôkazov vyplynuli mnohé protirečenia (vrátane výsledkov znaleckého dokazovania), na ktoré žalobca v odvolaní právom poukázal. Za nesprávny označil postup súdu, ktorý pri svojom rozhodovaní prevzal vyhodnotenie vykonaných dôkazov znalkyňou, hoci znalkyňa nie je oprávnená právne otázky riešiť. Vytkol súdu prvej

inštancie, že namiesto toho, aby vyhodnotil výsledky vykonaného dokazovania sám a zadal znalkyni jednoznačné otázky, z ktorých by bolo zrejmé, v akom štádiu rozpracovania sa vyrobené okná v rozhodnom čase nachádzali, ponechal toto na alternatívne vyjadrenie znalkyne. Navyše znalkyňa sama zo súdom vykonaného dokazovania vyhodnotila, že objednávka bola ústne dojednaná na okná, a nie na eurookná, vychádzajúc z príjmového pokladničného dokladu (č.l. 21 spisu). Zároveň odvolací súd poukázal na potrebu posudzovať zmluvný vzťah medzi stranami sporu v zmysle ustanovení § 52 a nasledujúcich Občianskeho zákonníka, nakoľko žalobca v danom prípade v tomto vzťahu vystupoval ako spotrebiteľ.

6. Po doplnení dokazovania výsluchom súdnej znalkyne strany sporu ďalšie dôkazy nenavrhovali, preto súd prvej inštancie vychádzajúc predovšetkým zo spisu Obvodného oddelenia PZ v Spišskej Novej Vsi ČVS: OPP-1021/OO-SN-2007, opakovane poukázal na zistenie, že medzi stranami sporu došlo k uzatvoreniu ústnej zmluvy o dielo dňa 14. 10. 2007, ktorý dátum uvádzal v zápisnici o výsluchu svedka vo svojej výpovedi dňa 29. 10. 2007 žalobca. Dokonca uvádzal, že týmto dňom bola nedeľa a stretli sa o 13.00 hod. v B., na adrese O. X/XX, so žalovaným v 1. rade, ktorý zavolať na jednanie aj svojho syna - žalovaného v 2. rade. Dátum uzavretia Zmluvy o dielo aj z ďalších výpovedí strán sporu je nesporný aj napriek tomu, že žalovaní dlho zotrvávali na tvrdení, ktoré uviedol ich právny zástupca v odpore a vo vzájomnej žalobe, že k uzavretiu zmluvy malo dôjsť dňa 7. 10. 2007. Sporný nie je ani dátum odstúpenia od zmluvy - deň 29. 10. 2007, kedy žalobca mal najprv telefonicky, a potom pri osobnej návšteve žalovanému v 1. rade oznámiť, že došlo k omylu a od zmluvy odstupuje. Výpovede strán sporu boli podľa dôkazného vyšetrovacieho spisu realizované ešte v roku 2007, a to u žalovaného v 1. a 2. rade dňa 26. 11. 2007 a u žalobcu 29. 10. 2007, teda boli to dátumy, ktoré bezprostredne nadväzovali na čas uzavretia Zmluvy o dielo. Súd prvej inštancie preto rozhodol, že neboli medzi stranami sporné skutočnosti ohľadom času uzavretia zmluvy a časového obdobia, za ktoré žalovaní dielo vyrábali. Z takéhoto zistenia vychádzala aj súdna znalkyňa Ing. B. Z. v znaleckom posudku č. 2/2015, t.j. z dátumu uzatvorenia zmluvy o dielo 14. 10. 2007 a dátumu odstúpenia 29. 10. 2007 a uviedla, že výrobný cyklus predmetného diela tak mohol teoreticky trvať 15 kalendárnych dní. Pokiaľ súd dal znalkyni úlohu oceniť rozpracované dielo, ktoré malo byť vyhotovené za obdobie od 7. 10. 2007 do 22. 10. 2007, táto úloha bola daná alternatívne, vzhľadom na výpoveď žalovaných, čo vyplýva aj z výpovede znalkyne na pojednávaní. V deň uzatvorenia ústnej zmluvy o dielo žalobca odovzdal žalovaným zálohu vo výške 331,94 Eur, čo je preukázané príjmovým pokladničným dokladom vystaveným fy A. M. J. U. L. so sídlom B. (bez uvedenia čísla pokladničnej knihy). Žalobca súdu predložil kópiu príjmového pokladničného dokladu, na ktorom nie je uvedený dátum, kedy bol tento doklad vyhotovený. Žalovaní predložili súdu ten istý dôkaz - kópiu príjmového pokladničného dokladu, kde je uvedený dátum vyhotovenia dňa 7. 10. 2007. Už táto skutočnosť dokazuje, že nemôže byť pravdivé tvrdenie žalovaných, že zmluva o dielo bola uzavretá dňa 7. 10. 2007. Súd prvej inštancie vyhodnotil výpovede žalovaných o dátume uzavretia zmluvy o dielo a odstúpenia od zmluvy v tomto konaní za účelové a tendenčné a stotožnil sa s tvrdením žalobcu, že takýto časový posun pred súdom prednášali účelovo z dôvodu, aby súd presvedčili, že mali dostatok času na výrobu okien za obdobie od 7. 10., resp. 10. 10. 2007 (s tým, že materiál na výrobu okien od dodávateľa Lesoprodukt mal byť zakúpený dňa 13. 10. 2007). Okrem tohto nepravdivého, alebo nanajvýš protichodného tvrdenia, prvoinštančný súd zistil ďalšie nezrovnalosti vo výpovediach žalovaných, ktoré sa nestotožňovali so závermi, ktoré vyplynuli z dokazovania. Žalovaní v rozpore s výsledkami dokazovania opakovane a zhodne tvrdili, že ku dňu 29. 10. 2007 (v prvých štádiách pojednávania tvrdili, že ku dňu 22. 10. 2007) bolo žalobcom objednané dielo rozpracované v takom štádiu, ako ukázali súdu a znalkyni na nimi vyhotovenej fotodokumentácii, kde sú odfotené vyrobené a zlepené 2 ks okien a 1 ks balkónových dverí, teda tvrdili, že dielo bolo hotové na 60 až 70 %. Tento dôkaz predložili súdu až pol roka po podaní vzájomnej žaloby a odporu, čiže takmer jeden a pol roka po odstúpení od zmluvy o dielo. Žalobca od prvej výpovede pred políciou až do ukončenia dokazovania súdom tvrdil, že ku dňu 29. 10. 2007, teda v deň, keď mal odstúpiť od zmluvy, bolo dielo rozpracované maximálne na 5 - 7 %, teda že neboli hotové žiadne rámy, žiadne okná, ani krídla. Žalovaní nevyprodukovali žiaden relevantný dôkaz, ktorým by preukázali opodstatnenosť svojho tvrdenia o rozpracovaní diela v takom štádiu, ako oni uvádzajú. V akom stave bolo dielo ku dňu 29. 10. 2007, nebolo možné zistiť ani z výpovede príslušníka polície U. T., ktorý bol osobne dňa 29. 10. 2007 prítomný pri riešení konfliktu medzi žalobcom a žalovanými, kedy on žiadal od nich vrátenie zloženej zálohy, nakoľko vypočúvaný uviedol, že šetrenie bolo uskutočnené vonku na dvore. Policajt osobne v dielni nebol, a teda nevie, v akom štádiu výroby okná boli.

7. Súd prvej inštancie zdôraznil, že nemohol nechať bez povšimnutia ani skutočnosť, že žalovaní uzavreli so žalobcom zmluvu o dielo napriek tomu, že on už pri vstupe do ich dvora, resp. dielne, im mal oznámiť, že prišiel s nimi uzavrieť zmluvu o dielo na základe predošlej telefonickojej dohody. Žalovaní napriek tomu, že so žalobcom netelefonovali, uzavreli s ním zmluvu o dielo. Aj napriek tomu, že v predošlých záveroch súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca sa sám uviedol do omylu a proti žalovaným bolo zastavené trestné stíhanie pre prečin podvodu, má zato, že žalovaní mali konať s väčšou opatrnosťou a dôslednosťou pri jednaní so žalobcom, ako spotrebiteľom. Navyše súd z výpovede svedka U. T. - príslušníka polície zistil, že žalovaný Y. L. mal dňa 29. 10. 2007 pred ním vypovedať, „že k omylu mohlo dôjsť, nakoľko mal mať podobnú objednávku z Košíc.“ Túto však nevedel nijako dokladovať, len tvrdil, že dodatočne predloží mailovú objednávku z počítača, k čomu však v priebehu celého konania nedošlo.

8. Súd prvej inštancie považoval za nespornú skutočnosť, že po účinnom odstúpení žalobcu od zmluvy o dielo je v zmysle ustanovení § 642 ods. 1 Občianskeho zákonníka povinný zaplatiť zhotoviteľovi diela, teda žalovaným, sumu, ktorá pripadá na práce už vykonané, nakoľko žalovaní, ako zhotovitelia nemôžu výsledok práce použiť inak, čo vyplýva aj zo stanoviska zrušujúceho uznesenia Krajského súdu v Košiciach z 20. apríla 2010, sp. zn. 6Co/201/2009, ktorým je súd prvej inštancie naďalej viazaný. Pri hodnotení stavu rozpracovanosti diela ku dňu 29. 10. 2007 vychádzal zo záverov znaleckého posudku Ing. V. Z., pričom pri zhodnotení všetkých vykonaných dôkazov vzal za preukázané, že dôveryhodnejšie a viac pravdepodobné je tvrdenie žalobcu o rozpracovanosti diela, ako aj zo samotných záverov znalkyne, ktorá uviedla, že pri oceňovaní rozsahu vynaložených nákladov žalovanými na zhotovenie diela musela vychádzať len z výpovede žalobcu, nakoľko žalovaní predložili jej podklady a bločky o nákupe vstupných materiálov a energie, avšak s nekorešpondujúcimi rozmermi a väčšinou dátumov nákupov materiálov z kalendárneho roka 1997, čo nemohla považovať za relevantné dôkazy. Znalkyňa ďalej uviedla, že žalovaní nevlastnili certifikát na výrobu eurookien a na čl. 42 znaleckého posudku doplnila, že 16. 2. 2015 jej žalovaný v 1. rade doniesol a ukazoval vzorku eurookna a jeho profil, k čomu uviedol, že podľa tejto ukázanej vzorky uzavrel so žalobcom zmluvu o dielo. Aj toto konanie žalovaných súd prvej inštancie vyhodnotil ako nedôsledné vo vzťahu k žalobcovi, ako spotrebiteľovi, a teda nesprávne, nakoľko práve táto vzorka eurookna mohla objednávateľa diela presvedčiť (pomýliť), že žalovaní mu mienia vyrobiť eurookná, čo vlastne žalobca vo svojich výpovediach aj opakovane uvádzal. Súd prvej inštancie poukázal na § 631, § 642 ods. 1, 2, ďalej na § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka účinného k 29. 10. 2007 a uzavrel, že najpravdepodobnejšia je alternatíva ocenenia rozpracovaného diela súdnou znalkyňou podľa výpovede žalobcu (str. 46 a 48 znaleckého posudku), t. j. ocenenie vyrobených lepených hranolov narezaných na prierez v celkovej obvodovej dĺžke okien, rámov a dverí. Preto vyhovel vzájomnej žalobe žalovaných, avšak len čo do sumy 65,74 Eur a v prevyšujúcej časti o zaplataenie sumy 677,80 Eur (rozdiel žiadanej sumy) vzájomnú žalobu zamietol. Žalobca sa návrhom domáhal od žalovaných zaplataenia sumy 331,93 Eur (10.000,- Sk) titulom vrátenia zálohy, na ktorú mal z dôvodu odstúpenia od zmluvy nárok. Nakoľko však žalovaní titulom podanej vzájomnej žaloby boli čiastočne úspešní, súd návrh zamietol, nakoľko žalobca podľa výsledkov znaleckého dokazovania musí doplatiť žalovaným rozdiel sumy 397,67 Eur (cena rozpracovaného diela v rozsahu 5 - 7 %, teda podľa tvrdenia žalobcu, z dôvodu, že výpovede žalovaných boli protirečivé a rozporuplné a nestotožňovali sa so závermi a výpovedami svedkov, či už príslušníka polície a brata žalobcu) mínus 331,93 Eur (záloha), teda sumu 65,74 Eur. S poukazom na ustanovenie § 52 Občianskeho zákonníka platného a účinného ku dňu uzavretia zmluvy o dielo (k 14. 10. 2007) súd zistil, že žalovaní pri uzatváraní zmluvy o dielo, ale aj pri ďalších stretnutiach so žalobcom sa správali nečestne a neštandardne, v neprospech spotrebiteľa, keď mu odmietli vyhotoviť si fotodokumentáciu rozrobeného diela po podaní protinávruhu. Súd má zato, že pokiaľ by bola fotodokumentácia vyhotovená už samotným príslušníkom polície pri riešení konfliktu medzi stranami sporu dňa 29. 10. 2007, alebo pokiaľ by túto fotodokumentáciu si mohol vyhotoviť žalobca pri ďalšej obhliadke diela, ktorej sa zúčastnil aj s bratom (čo mu nebolo ani vtedy umožnené), bolo by s určitosťou preukázané, v akom stave sa rozrobené dielo k tomuto dátumu nachádza. Zároveň žalovaným priznal úrok z omeškania podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka vo výške vyplývajúcej z ust. § 3 nariadenia Vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka (platné a účinné do 1. 2. 2013). Výrok o trovách konania odôvodnil podľa § 255 ods. 1, 2 v spojení s § 262 ods. 1, 2 CSP, vychádzajúc z minimálneho pomerného úspechu strán sporu. Zároveň rozhodol, že trovy štátu budú znášať obe strany sporu pomerne každá v rozsahu 50 %.

9. Rozsudok napadol odvolaním žalobca, ktorý súdu prvej inštancie vytýka predovšetkým, že sa neriadil právnym názorom odvolacieho súdu, vyjadreným v zrušujúcom uznesení z 22. septembra 2017, v ktorom označil rozsudok za nesprávny a nezákonný a zdôraznil, že súd prvej inštancie neposudzoval

uvedený zmluvný vzťah medzi stranami sporu ani v zmysle ust. § 52 a nasl. OZ, hoci žalobca v danom prípade zjavne vystupoval ako spotrebiteľ. Okresný súd v závere iba spomenul ust. § 52 OZ v bodoch 47 a 51 odôvodnenia, ale výrok rozsudku ani jeho odôvodnenie nenasvedčuje tomu, že by súd podľa tohto ustanovenia hodnotil dôkazy a ani, že by takto rozhodol. Na jednej strane sa snaží žalobcu považovať za spotrebiteľa, na druhej strane v podstatných veciach uveril žalovaným, a to napriek tomu, že žalovaní nepredložili žiadne dôkazy podporujúce ich tvrdenia a tiež napriek tomu, že dvaja žalovaní uviedli viackrát tvrdenia protichodné proti sebe, pričom každý z nich viackrát zmenil výpovede. Odvolateľ zdôraznil, že na základe ukázanej vzorky eurookna pánom Y. L. (potvrdené v znaleckom posudku súdnym znalcom) účastníci uzatvorili 14.10.2007 zmluvu o dielo a jednoznačne definovali predmet zmluvy - eurookná a vchodové dvere z eurohranola - polotovar na výrobu eurookien - necinkované borovicové eurohranoly - termín dodania do 3 - 4 týždňov - dohodnutá cena za eurookná a euro vchodové dvere v sume 45.000,- Sk, t.j. 1.493,72 Eur. Konštatovanie súdu, že žalobca sa sám uviedol do omylu, je nelogické. Žalovaní nie sú takí hlúpi, žeby nevedeli, že žalobca s nimi nejednal telefonicky. Sami uviedli, že Ing. M. nám povedal, že prišiel na základe telefonátu, ako sa dohodli. Z konania žalovaných je celkom jasné, že uvedomujúc si, že nemajú platný certifikát na výrobu eurookien, za každú cenu chceli podvodne získať túto zákazku, a tu začína séria nasledujúcich podvodov - klamstvá o zakúpení materiálu, či o potrebe zmeny technológie výroby eurookien z dohodnutých borovicových eurohranolov zakúpených v predajni, na lepené borovicové eurohranoly vyrobené žalovanými. Žalovaní aj tvrdenia o dátume uzavretia zmluvy prispôbovali tak, aby mohli povedať, že na výrobu okien mali dosť času - chceli silou - mocou dokončiť výrobu „diela“ aj po odstúpení od zmluvy - falšovali, doplnili podľa svojich klamstiev dátum na príjmovom pokladničnom doklade, vyhotovili fotodokumentáciu z okien, ktoré vyrobili dodatočne a predložili ju súdu ako dôkaz, čomu nielen okresný, ale v prvom zrušujúcom uznesení aj krajský súd (čuduj sa svete) aj uveril. Žalovaní tvrdili, že si mohli pomýliť zákazku žalobcu s inou zákazkou pre občana z Košíc, ktorú požiadavku mali žalovaní obdržať mailom, ale mailovú objednávku nevedeli dokladovať, ale súd to ďalej neriešil. Znalkyni predložili klamlivé doklady o spotrebe elektriny. Uvedené konanie žalovaných súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku označil, hodnotil ako nedôsledné vo vzťahu voči žalobcovi (bod 47). V bode 51 súd síce cituje ust. § 52 OZ, a to, že spotrebiteľ nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy, a to je všetko o spotrebiteľovi. Žalovaní ako dodávatelia všetky tieto klamstvá uvádzali úmyselne. Odvolateľ si nemyslí, že by tak robili z hlúposti. Súd sa asi pomýlil, keď pominul ust. § 54 ods. 2 OZ, v zmysle ktorého v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší. Súd nepoužil výklad priaznivejší pre spotrebiteľa, a to napriek tomu, že žalobca - spotrebiteľ neklamal, nepodvádzal ani žalovaných, ani súd, ani znalca, ani políciu. Žalobca považuje za zaujímavé slová znalkyne v posudku, že spotrebiteľ sa stále niečoho domáha a svoje požiadavky stále opakuje a preto je drzý, no nikdy sme sa nedozvedeli, v akom stave sa nachádzala výroba okien pri odstúpení od zmluvy so zohľadnením dátumu odsúhlasenia zmeny technológie výroby eurohranolov dňa 21.10.2007. Žalobca má hlboké vedomosti o výrobe okien a eurookien, jeho otázky a námietky boli na profesionálnej úrovni, preto bol pre znalkyňu nepohodlný. Odvolateľ poukázal na dôvodovú správu k ust. § 54 ods. 2 OZ, v zmysle ktorej v prípade, ak dôjde pri výklade o obsahu spotrebiteľskej zmluvy k pochybnostiam vzhľadom na jej nejednoznačné alebo nejasné vyjadrenie, je potrebné vždy výklad uskutočniť na prospech spotrebiteľa, ktorého treba v tomto vzťahu považovať „slabšiu stranu“ zmluvného vzťahu. Toto je interpretačné pravidlo. Vo vzťahu k § 35, ktorý upravuje všeobecné interpretačné pravidlá, je ustanovením špeciálnym pre právny režim spotrebiteľských zmlúv a vychádza z článku 5 Smernice 93/ 13/EHS, ktorý ukladá, aby podmienky v spotrebiteľských zmluvách boli vypracované v jednoduchom zrozumiteľnom jazyku a v prípade pochybnosti o zmysle podmienky má prednosť interpretácia priaznivejšia pre spotrebiteľa. Z toho možno podľa názoru žalobcu jednoznačne vyvodiť, že nie sú vierohodné tvrdenia žalovaných, ktorí o zmluve a o ďalších jednaniach so žalobcom uvádzali stále nové klamstvá. Dôveryhodné je jednoznačné a nemenné tvrdenie žalobcu, nakoniec potvrdené pri osobnej výpovedi súdnej znalkyne. Podľa toho a v súlade s ust. § 54 ods. 2 OZ súd mal vyhodnotiť, že predmetom zmluvy o dielo boli eurookná a euro dvere, nakoľko v roku 2007, ako aj v roku 2018, sa dal kúpiť na výrobu okien jedine polotovar, a to eurohranol 3 alebo 4 vrstvový pre eurookná, a žiaden iný. To potvrdzuje, že predmetom zmluvy boli eurookná a vchodové dvere z eurohranolu. Súd zamietol žalobu žalobcu a sumu 331,93 Eur započítal v prospech žalovaných ako nevyhnutné náklady na výrobu diela do dňa odstúpenia od zmluvy. Z protinávrhu žalovaných im k tejto sume priznal ešte sumu 65,74 Eur, spolu 397,68 Eur. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že súd vyhodnotil, že dielo bolo hotové na 5 - 7 %. Ak teda požiadavka žalovaných v protinávrhu bola v sume 1.075,48 Eur, potom nie je jasné, ako súd dospel k sume 65,74 Eur, ktorú prikázal zaplatiť v prospech žalovaných, lebo 5% zo sumy 1.075,48 Eur je 53,77 Eur, 6 % zo sumy 1.075,48 Eur je 64,52 Eur a 7 % je 75,28

Eur. Žalovaným zostane 331,93 Eur a žalobca im má zaplatiť 65,74 Eur? To nie je 5-7 % požiadavky žalovaných zo sumy 1.075,48 Eur. Žalobca ďalej zdôraznil, že súd uveril, že žalobca išiel za K. L. objednať eurookná (veď K. L. ich pre žalobcu aj vyrobil) a teda musí vedieť, že so K. L. sa dohodol na tom, že mu dá ako zálohu sumu 10.000.- Sk a tieto peniaze so sebou aj priniesol a dal ako zálohu omylom inému L.. Prečo by suma 10.000.- Sk ako záloha mala byť dôkazom v neprospech eurookien, keď naozajstný výrobca eurookien takúto zálohu od spotrebiteľa vypýtal? Až na poslednom pojednávaní a na konci výsluchu znalkyne, keď súd už ani nechcel pripustiť otázky na znalkyňu zo strany žalobcu, vtedy znalkyňa odpovedala jednoznačne, že okná nemohli byť hotové do takého štádia, ako to tvrdili žalovaní (60 - 70 %), ale najviac do 5 - 7 %. Tiež odpovedala jednoznačne na otázku, za akých okolností žalovaní ukázali vzorku eurookna, odpovedala priamou rečou žalovaných pri ohliadke: „toto okno sme objednávateľovi ukázali a on povedal: áno, také chcem“. Prečo do posledných chvíľ nebolo možné dostať od znalkyne jasnú odpoveď, je záhadou. V tejto súvislosti poukazuje na audionahrávku z pojednávania a z výsluchu znalkyne. Tiež poukazuje na to, že na začiatku pojednávania žiadali o audionahrávku z celého pojednávania, napriek tomu nahrávka obsahuje len časť pojednávania. Závery súdu o tom, že žalobca objednal výrobu obyčajných okien, nemá oporu v dokazovaní. Všetky priame i nepriame dôkazy dávajú záver, že predmetom zmluvy o dielo boli jednoznačne eurookná. Žalovaní vyrobili niečo iné, nevyrobili predmet zmluvy. Preto sú žalobcovi povinní vrátiť celú zálohu, teda sumu 331,93 Eur s príslušným úrokom a trovami konania a zastupovania. Odvolanie smeruje aj proti výroku o trovách konania. Žalobca nesúhlasí s tým, aby znášal 50 % odmeny znalcovi, nakoľko žalovaní boli úspešní nie v 50 %, ale v 5 - 7 %, pričom svojím správaním dosiahli, že spor trvá desať rokov. Náklady žalobcu a právnej zástupkyne (cesty a strata času, príprava na pojednávania), ktoré nemuseli vzniknúť, keby žalovaní boli slušní ľudia, keby nechceli na žalobcov za každú cenu len a len zarobiť aj na úkor klamstiev a podvodu. Napadnutý rozsudok je nielen zmätočný, protiprávny, ale aj nejasný, a predovšetkým nemorálny, pričom umožňuje žalovaným, aby sa bezdôvodne obohatili na úkor žalobcu. Odvolanie žalobca podáva z dôvodu, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a pri rozhodovaní vychádzal z nesprávneho posúdenia veci [ust. § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP] a navrhuje, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok tak, že žalobe žalobcu vyhovie, protinávrh žalovaných zamietne a žalovaných zaviazhe nahradiť všetky trovy konania žalobcovi, ako celé trovy štátu. K odvolaniu žalobca pripojil Potvrdenie firmy SLOVLEPEX, Sziny 219, 026 01 Dolný Kubín, ktorá vyrába polotovary na výrobu eurookien a eurodverí, dodáva polotovary do predajní a firmám na celom Slovensku, z ktorého vyplýva, že polotovary - eurohranoly sa predávajú výrobcom eurookien pre účely výroby eurookien. Potvrzuje tiež, že na obyčajné drevené okná sa polotovary nevyrábajú a ani sa nepredávajú, polotovary na obyčajné drevené okná neexistujú. Potvrdenie predkladá ako dôkaz proti tvrdeniu žalovaných Y. a U. L., že chceli objednať polotovary na eurookná, ale nebolo ich dostať, preto telefonovali objednávateľovi, a oznámili mu, že eurohranoly budú vyrábať sami lepením. Uvedené potvrdenie predkladajú ako dôkaz, že žalovaní klamali aj v tomto s vedomím, že vyrobia polotovary na obyčajné drevené okná.

10. K odvolaniu žalobcu podali písomné vyjadrenie žalovaní, ktorí majú za to, že skutočnosti uvedené v odvolaní nie sú spôsobilé na zrušenie napadnutého rozhodnutia. Súd prvej inštancie vykonal rozsiahle dokazovanie aj po opätovných zrušujúcich rozhodnutiach Krajského súdu v Košiciach. Dostatočne a náležite zistil skutkový stav veci, všetky dôkazy vyhodnotil tak samostatne, ako aj v ich vzájomnej súvislosti a vo veci správne rozhodol, pričom zobral do úvahy aj tú skutočnosť, že žalobca je spotrebiteľ. Súd pri svojom rozhodnutí vychádzal predovšetkým zo znaleckého posudku, pričom jeho závery boli potvrdené aj pri samotnom výsluchu znalkyne na pojednávaní konanom 5. marca 2018. Aj napriek tomu, že znalkyňa vyvrátila tvrdenia a výhrady žalobcu k znaleckému posudku, súd vo svojom rozhodnutí v konečnom dôsledku sa v otázke rozpracovanosti diela priklonil k výpovedi žalobcu, ako jednej z alternatív uvedených v znaleckom posudku. Z vykonaného dokazovania je nepochybné, že zložená záloha žalobcom nepostačovala na pokrytie prác a nákladov na rozpracované dielo. Žiadajú, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny a zároveň zaviazal žalobcu na zaplatenie trov odvolacieho konania žalovaným v celom rozsahu.

11. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalobcu ako podané včas (§ 362 CSP) oprávnenou osobou (§§ 359 až 361 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné (§§ 355 až 358 CSP), bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 a contrario CSP, v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP a z hľadiska uplatneného odvolacieho dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP a dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach po predchádzajúcom oznámení miesta a času tohto procesného úkonu na úradnej tabuli a na webovej stránke tunajšieho súdu a pri zachovaní lehoty podľa ust. § 219 ods. 3 CSP.

12. Rozsudok, okrem výroku, ktorým bola žaloba žalobcu zamietnutá, výroku, ktorým bolo vzájomnej žalobe čiastočne vyhovie a výroku o trovách konania strán sporu a štátu, nebol odvolaním napadnutý, nadobudol právoplatnosť (§ 367 ods. 3 CSP), preto nebol v uvedenom rozsahu v odvolacom konaní preskúmaný.

13. Odvolací dôvod § 365 ods. 1 písm. f) CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu vecí súdom prvej inštancie spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne, t.j. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 CSP (dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo) a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov (v úsudku medzi porovnávanými skutočnosťami), príp. poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov účastníkov alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 191 až § 194 CSP.

14. Zároveň žalobca svojimi odvolacími námietkami v intenciách vymedzeného odvolacieho dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP učinil predmetom odvolacieho prieskumu správnosť právneho posúdenia veci, ktorý vyústil do záveru súdu prvej inštancie, že nárok žalobcu na vrátenie zálohy po odstúpení od zmluvy o dielo, ktorú poskytol žalovaným, je neopodstatnený, a že naopak, žalobca je povinný uhradiť žalovaným náklady, ktoré vynaložili na vyhotovenie diela do času odstúpenia od zmluvy. Vo všeobecnosti právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikáciou konkrétnej právnej normy na zistený skutkový stav vyvodzuje zo skutkových zistení aké práva a povinnosti majú subjekty konania podľa hmotného práva. Nesprávnym právnym posúdením je potrebné rozumieť omyl v tomto postupe, a teda nesprávnosť pri aplikácii práva na skutkové zistenia. O mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak súd neaplikoval právnu normu vôbec alebo ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť, alebo ak aj aplikoval správny predpis, ktorý tiež správne interpretoval avšak právnu normu nesprávne na zistený skutkový stav aplikoval, teda v skutkových okolnostiach z právnej normy vyvodil nesprávne závery o právach a povinnostiach strán.

15. Podľa ust. § 631 Občianskeho zákonníka zmluvou o dielo zaväzuje sa objednávateľovi ten, komu bolo dielo zadané (zhotoviteľ diela), že ho za dojednanú cenu vykoná na svoje nebezpečenstvo.

16. Podľa ust. § 642 ods. 1 Občianskeho zákonníka až do zhotovenia diela môže objednávateľ od zmluvy odstúpiť; je však povinný zaplatiť zhotoviteľovi sumu, ktorá pripadá na práce už vykonané, pokiaľ zhotoviteľ nemôže ich výsledok použiť inak, a nahradiť mu účelne vynaložené náklady.

17. V zmysle ustanovenia § 633 ods. 1 Obč. zákonníka dielo musí zodpovedať svojou povahou, rozsahom, akosťou a ďalšími vlastnosťami dohode účastníkov. Ak sú na vykonanie diela stanovené technické požiadavky, musí zhotoviteľ dbať, aby vykonanie tieto požiadavky spĺňalo. Ak akosť diela nebola záväzne stanovená ani výslovne dohodnutá, je zhotoviteľ - podnikateľ povinný dielo dodať v akosti obvyklej. Zhotoviteľ musí postupovať odborne, t.j. spôsobom, akým sa obvykle pri vykonaní takéhoto diela na to kvalifikovanými osobami postupuje. Povinnosť vykonať dielo riadne znamená vykonať ho v obvyklej kvalite a bez väd. Pokiaľ dielo nie je vykonané riadne, objednávateľ nie je povinný ho prevziať. Odstúpenie objednávateľa od zmluvy o dielo upravené v ustanovení § 642 ods. 2 Obč. zákonníka je spojené s nedostatkami na strane zhotoviteľa. Ide o preventívne právo na odstúpenie od zmluvy, ktorým objednávateľ môže zabrániť vzniku ďalších neprijemností a prieskumom s ohľadom na postup prác zhotoviteľa. Pri tomto tzv. predpokladanom porušení zmluvy o dielo sa objednávateľovi

umožňuje za určených podmienok odstúpiť od zmluvy až do zhotovenia diela. V prípadoch obavy objednávateľa z riadneho vykonania diela právo odstúpiť od zmluvy predpokladá vadnosť budúceho diela alebo oneskorenosť jeho vykonania, ktorá musí byť v dobe odstúpenia zrejmá, ďalej poskytnutie primeranej lehoty zhotoviteľovi objednávateľom na zjednanie nápravy a to, že ani v tejto lehote zhotoviteľ nápravu neurobil. (rozsudok Najvyššieho súdu SR z 25. februára 2009, sp. zn. 4 Cdo 23/2008)

18. Odstúpenie od zmluvy je jednostranný, adresovaný právny úkon, ktorý sa stáva účinným tým, že dôjde do dispozičnej sféry adresáta. V zmysle § 48 ods. 1 Obč. zákonníka možno odstúpiť od zmluvy, len ak je to v zákone (v Obč. zákonníku alebo v inom zákone) pre konkrétny prípad stanovené, alebo ak bolo odstúpenie dohodnuté medzi účastníkmi zmluvy. Dohoda o odstúpení pritom nemusí byť viazaná na existenciu nejakého dôvodu. Pre odstúpenie od zmluvy tam, kde zmluva bola uzavretá písomne, platí, že aj odstúpenie musí byť písomné; inak zákon pre odstúpenie od zmluvy nevyžaduje žiadnu zvláštnu formu, preto odstúpiť od zmluvy možno písomne aj ústne. Obč. zákonník v § 48, ale ani v žiadnom inom ustanovení neurčuje povinnosť, aby obsahom právneho úkonu odstúpenia od zmluvy bolo aj uvedenie dôvodu odstúpenia (či už zákonného alebo dohodnutého). Prípadné uvedenie dôvodov odstúpenia v písomnom (prípadne aj ústnom) odstúpení od zmluvy neznamená viazanosť týmito dôvodmi. Neexistencia dôvodov odstúpenia uvedených v odstúpení preto nevylučuje platnosť odstúpenia z iných skutočne existujúcich dôvodov (uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4 Cdo 111/2008, zo dňa 30. júna 2009).

19. Pre úplnosť odvolací súd dáva do pozornosti aj ustanovenie § 49a Občianskeho zákonníka, z ktorého vyplýva, že právny úkon je neplatný, ak ho konajúca osoba urobila v omyle vychádzajúcom zo skutočnosti, ktorá je pre jeho uskutočnenie rozhodujúca, a osoba, ktorej bol právny úkon určený, tento omyl vyvolala alebo o ňom musela vedieť. Citované ustanovenie obsahuje úpravu právnych následkov pre prípad, že právny úkon bol urobený v omyle ako nevedomosti o skutočnom stave veci. Omyl vo vôli je právne významný (má za následok neplatnosť právneho úkonu) len vtedy, ak ho konajúca osoba urobila v omyle vychádzajúcom zo skutočnosti, ktorá bola pre právny úkon rozhodujúca, resp. podstatná a osoba, ktorej bol právny úkon určený, tento omyl vyvolala alebo o ňom musela vedieť v čase právneho úkonu (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 23. novembra 2009, sp. zn. 3 Cdo 192/2008). Inšpiratívny v tomto smere je aj právny názor vyslovený v uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 17.03.2011, sp. zn. 3 Obo 40/2009, v zmysle ktorého má omyl konajúceho (§ 49a veta prvá OZ) za následok neplatnosť právneho úkonu vtedy, ak bol podstatný (rozhodujúci pre uskutočnenie právneho úkonu konajúceho), a súčasne za predpokladu, že druhý účastník omyl konajúceho vyvolal. Omyl je vyvolaný vtedy, ak účastník bez úmyslu uviesť mýliaceho sa účastníka vznik omylu spôsobil, napr. uvedením nepravdivých skutočností, ktoré boli pre utváranie vôle konajúcej osoby rozhodujúce. O omyl ide tiež vtedy, ak musel byť druhému účastníkovi známy, alebo vzhľadom k okolnostiam ho musel poznať a konajúcu osobu na jej omyl neupozornil.

20. Zároveň je však nutné brať do úvahy, že právny úkon, ktorý má vadu majúcu za následok jeho tzv. relatívnu neplatnosť v zmysle ustanovenia § 40a Občianskeho zákonníka, teda aj vadu podľa § 49a OZ, sa považuje za platný (so všetkými právnymi dôsledkami z neho vyplývajúcimi), pokiaľ ten, na ochranu ktorého je dôvod neplatnosti právneho úkonu určený (oprávnená osoba), sa neplatnosti nedovolá. Ak sa oprávnená osoba relatívnej neplatnosti právneho úkonu dovolá, je právny úkon neplatný od svojho začiatku (ex tunc). Relatívnej neplatnosti sa treba dovolať. Pri dovolaní sa neplatnosti ide o jednostranný právny úkon, ktorý sa musí adresovať druhému účastníkovi právneho úkonu, resp. všetkým účastníkom právneho úkonu, ak ten, kto sa dovoláva relatívnej neplatnosti právneho úkonu, nie je účastníkom tohto právneho úkonu. Dôjdením dovolania sa neplatnosti ostatným účastníkom právneho úkonu sa končí relatívna neplatnosť právneho úkonu a nastáva neplatnosť, ktorú svojimi účinkami možno prirovnať k absolútnej neplatnosti. Zákon pre to, aby nastali účinky tzv. relatívnej neplatnosti právneho úkonu neustanovuje žiadnu formu dovolania sa tejto neplatnosti. Možno tak urobiť i žalobou (vzájomnou žalobou) podanou na súde alebo námietkou v rámci obrany proti uplatnenému právu (nároku) v konaní pred súdom. Otázkou relatívnej neplatnosti je možné v občianskom súdnom konaní vždy riešiť ako otázku predbežnú. Bez dovolania sa relatívnej neplatnosti je právny úkon platný a súd či iný orgán právnej ochrany bez tohto jednostranného právneho úkonu nemôže z úradnej povinnosti prihliadnuť na relatívnu neplatnosť (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 31. augusta 2010, sp. zn. 5 Cdo 211/2009).

21. V preskúmvanej veci je z obsahu spisu, ako aj z odôvodnenia napadnutého rozsudku zrejmé, že žalobca v mesiaci september 2007 požiadal telefonicky pána L., aby mu zhotovil eurookná, pričom sa dohodli na osobnom stretnutí na deň 14.10.2007 na adrese O. XX v B.. Dňa 14. októbra 2007 sa žalobca na uvedenú adresu dostavil a pri ústnom jednaní s Y. L. uzavrel zmluvu o zhotovení eurookien v počte 3 ks, pričom mu vyplatil zálohu vo výške 10.000,- Sk a prevzal príjmový doklad od žalovaného v 2. rade. Až dňa 26.10.2007 sa žalobca z faxu od pána K. L. dozvedel, že došlo k omylu, keď zmluvu o zhotovení eurookien uzatvoril s Y. a U. L., ktorí sú menovcami K. L.. Zhodou okolností, aj títo menovci bývajú na adrese O. XX v B. (v jednom prípade sa jedná o číslo orientačné a v druhom o číslo popisné, pričom všetci traja vykonávajú stolárske práce).

22. Zo samotnej žaloby, ako aj spisového materiálu vyplýva, že žalobca od zmluvy o dielo uzavretej s Y. a U. L. odstúpil zjavne predovšetkým pre omyl, ktorý menovaní spôsobili tým, že im musel byť tento omyl známy a vzhľadom k okolnostiam ho museli poznať (po slovách žalobcu, že prišiel osobne po ich telefonickom rozhovore, muselo byť žalovaným jasné, že žalobca si telefonicky nedohodol stretnutie s nimi), ale žalobcu ako konajúcu osobu na tento omyl neupozornili. Napriek tomu, že v predošlých rozhodnutiach súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca sa sám uviedol do omylu, nakoľko proti žalovaným bolo zastavené trestné stíhanie pre prečin podvodu, v teraz preskúmvanom rozsudku svoje závery prehodnotil, pretože do omylu sa neuviedol žalobca, ale omyl vyvolali jednoznačne žalovaní, s ktorým záverom sa odvolací súd plne stotožňuje. Okrem toho, žalobca bol nespokojný aj s vývojom situácie pri výrobe eurookien, keď ho žalovaní žiadali o súhlas so zmenou výrobného postupu a tiež osobitne po zistení, že žalovaní vyrábajú drevené okná, nie však eurookná. Jedným dychom však odvolací súd uzatvára, že žalobca sa tak v žalobe, ako aj v priebehu celého konania, relatívnej neplatnosti nedovolal, preto za danej situácie bez tohto jednostranného právneho úkonu žalobcu, súd nemôže z úradnej povinnosti na relatívnu neplatnosť prihliadnuť. Z uvedeného možno dospieť iba k záveru, že žalobca odstúpil od zmluvy o dielo v súlade s ust. § 642 Obč. zákonníka, pričom zdôrazňoval nejasnosti v obsahu zmluvy o dielo spôsobené žalovanými, nakoľko žalobca mal záujem iba o výrobu eurookien, nie drevených okien. Za týchto okolností je súčasne splnený aj základný predpoklad možnosti odstúpenia od zmluvy, ktorým je skutočnosť, že zmluva, od ktorej chce jej účastník odstúpiť, je platná.

23. Odvolací súd v predchádzajúcom zrušujúcom uznesení z 22. septembra 2017, sp. zn. 11Co/6/2016, zdôraznil, že súd prvej inštancie pochybil, keď neposudzoval uvedený zmluvný vzťah medzi stranami sporu aj vo svetle spotrebiteľského práva podľa ustanovení § 52 a nasledujúcich Občianskeho zákonníka, hoci žalobca v danom prípade zjavne vystupoval ako spotrebiteľ.

24. Žalobca súdu prvej inštancie v odvolaní vytýka, že v závere odôvodnenia rozsudku iba spomenul ust. § 52 OZ, ale nič nenasvedčuje tomu, že by podľa tohto ustanovenia hodnotil dôkazy a ani, že by sa týmto ustanovením pri rozhodovaní riadil. Na jednej strane sa snaží žalobcu považovať za spotrebiteľa, na druhej strane v podstatných veciach uveril žalovaným, a to napriek tomu, že žalovaní nepredložili žiadne dôkazy podporujúce ich tvrdenia a tiež napriek tomu, že žalovaní uviedli viackrát tvrdenia protichodné proti sebe, pričom každý z nich viackrát zmenil výpovede. Odvolateľ zdôraznil, že na základe ukázanej vzorky eurookna pánom Y. L. (ktorá skutočnosť je uvedená aj v znaleckom posudku) účastníci uzatvorili 14.10.2007 zmluvu o dielo a jednoznačne definovali predmet zmluvy - eurookná a vchodové dvere z eurohranola. Zároveň odvolateľ upozornil na konanie žalovaných, z ktorého je jasné, že aj keď nemajú platný certifikát na výrobu eurookien, za každú cenu chceli podvodne získať túto zákazku, a tu začína séria nasledujúcich podvodov. Zároveň žalobca akcentoval, že súd prvej inštancie pominul aplikovať ust. § 54 ods. 2 OZ, v zmysle ktorého v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

25. Uvedenú odvolaciu námietku považoval odvolací súd za plne opodstatnenú, preto v súlade s ust. § 382 CSP strany sporu vyzval, aby sa v lehote 15 dní vyjadrili k možnému použitiu ust. § 54 ods. 2, prípadne § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka v otázke posudzovania výkladu zmluvy o dielo, resp. odstúpenia od zmluvy, uzavretej ústne 14. októbra 2007 medzi žalobcom ako objednávateľom diela (spotrebiteľom) a žalovanými ako zhotoviteľmi diela.

26. Podľa ust. § 52 ods. 1 až 3 Občianskeho zákonníka, platného a účinného ku dňu 14.10.2007 (v čase uzavretia zmluvy o dielo medzi stranami sporu) spotrebiteľskými zmluvami sú kúpna zmluva, zmluva o dielo alebo iné odplatné zmluvy upravené v ôsmej časti tohto zákona a zmluva podľa § 55, ak zmluvnými stranami sú na jednej strane dodávateľ a na druhej strane spotrebiteľ, ktorý nemohol

individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľom je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

27. Podľa ust. § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka, platného a účinného ku dňu 14.10.2007, v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

28. Žalovaní na vyššie uvedenú výzvu odvolacieho súdu uviedli, že v predmetnej veci druhostupňový súd už opakovane rozhodoval, pričom ani v jednom z týchto svojich rozhodnutí nespomenul potrebu aplikácie menovaných ustanovení § 54 ods. 2 a § 3 ods. 1 OZ, čo zároveň nijak nezodôvodnil. Použitie týchto ustanovení v neprospech žalovaných by bolo v priamom rozpore s princípom hospodárnosti súdneho konania a porušovalo by právo žalovaných na spravodlivý súdny proces. Uvedené má osobitný význam pri aplikácii výkladového pravidla podľa § 54 ods. 2 OZ, ktoré je možné použiť iba v prípade pochybností o obsahu spotrebiteľských zmlúv. Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že časť uzavretej zmluvy o dielo, ktorá je medzi stranami sporná, sa týka predmetu objednávky, pričom žalobca tvrdí, že týmto predmetom bolo zhotovenie „eurookien“ a žalovaní tvrdia, že predmetom objednávky bolo zhotovenie „okien“. Samotná spornosť v tvrdeniach strán sporu však nemôže byť stotožňovaná s „pochybnosťou“ v zmysle § 54 ods. 2 OZ a nemôže zakladať podmienky pre použitie tohto ustanovenia. V opačnom prípade by sa každé kontradiktórne tvrdenie v prospech spotrebiteľa ohľadne obsahu spotrebiteľskej zmluvy malo považovať za pravdivé, a to bez ohľadu na vykonané dokazovanie, čo nie je funkciou ustanovenia § 54 ods. 2 OZ. Akékoľvek spornosti ohľadom predmetu zmluvy o dielo boli v tomto konaní už odstránené a to najmä predložením potvrdenia oboma stranami sporu, v ktorom sa zhodne uvádza predmet objednávky „okná“ a nie „eurookná“ a vykonaným vyšetrovaním v konaní ČVS: OPP-1021/00-SN-2007 Obvodného oddelenia PZ SR v Spišskej Novej Vsi, ktoré trestné stíhanie pre prečin podvodu podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona bolo zastavené, nakoľko z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalovaní žalobcu do omylu neuviedli a že žalobca od zmluvy odstúpil po zistení „svojho omylu“. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že nemožno hovoriť o pochybnostiach o obsahu tejto zmluvy o dielo, ale iba o omyle, do ktorého sa uviedol svojou hrubou nedbanlivosťou sám žalobca a v dôsledku ktorého omylu si objednal nesprávne dielo u nesprávneho dodávateľa. Žalovaní chcú taktiež objasniť niektoré nesprávne tvrdenia uvedené v uznesení Krajského súdu v Košiciach zo dňa 22.10.2019, sp. zn. 11Co/153/2018, týkajúce sa adresy trvalého bydliska žalovaných. Nie je pravda, že žalovaní bývajú na adrese ul. O. XX, B., teda na rovnakej adrese ako ich menovec K. L., ako je to uvedené v bode 2 uznesenia. Pravda je to, že miesto podnikania žalovaných je B., ul. O. č. X, ktoré číslo je a aj bolo označením na dome žalovaných. I. XX, ako orientačné číslo, nebolo nikdy vyznačené na dome žalovaných. Teda nie je pravda, čo tvrdí žalobca, že si pomýlil menovca K. L. so žalovanými na základe spoločného bydliska na ul. O. č. XX, pretože číslo XX nemohol žalobca na dome žalovaných nikde vidieť a preto neexistoval dôvod na to, aby si tieto dve miesta žalobca zmýlil. Tvrdenie žalobcu, že sa domnieval, že sa v čase uzavretia zmluvy nachádzal na adrese ul. O. č. XX, B., je nepravdivé. Žalovaní dávajú zároveň do pozornosti druhostupňového súdu, že jediný živnostník s obchodným menom K. L., ktorého žalobca spomína ako menovca žalovaných, má v živnostenskom registri miesto podnikania evidované na adrese F. raja XXX, B., a teda nie na adrese ul. O. XX, B.. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti preto žalovaní žiadajú, aby súd uvedené ustanovenia právneho poriadku neaplikoval, nakoľko nie sú pre rozhodnutie v tejto veci relevantné.

29. Žalobca na výzvu odvolacieho súdu (§ 382 CSP) uviedol, že súhlasí s použitím uvedených ustanovení Občianskeho zákonníka. Podľa jeho názoru okresný súd pochybil, keď pri rozhodovaní postupoval inak a preto vyniesol nespravodlivý rozsudok. Napadnuté rozhodnutie poškodilo spotrebiteľa, čo je v rozpore s platnými právnymi predpismi Slovenskej republiky, ako aj s článkom 6 Európskeho dohovoru o ľudských právach. Napadnuté rozhodnutie je v rozpore aj s morálnymi zásadami našej a európskej spoločnosti. Zároveň k vyjadreniu žalovaných žalobca uviedol, že otázka, či predmetom zmluvy o dielo boli alebo neboli eurookná, nie je sporná, len asi od polovice sporu ju žalovaní začali označovať za spornú. Konštatovaním znalkyne v znaleckom posudku a tiež výpoveďou znalkyne na poslednom pojednávaní (04.04.2018) bolo jednoznačne preukázané, že predmetom zmluvy o dielo boli eurookná. Znalčka potvrdila slová žalovaných, že ukázali vzorku eurookna žalobcovi s otázkou, či chce také okná a žalobca odpovedal, že „áno, také chcem“. Pri priamych dôkazoch s tým súvisí aj nepriamy dôkaz, že žalobca bol dohodnutý so K. L. na výrobe eurookien (preukázané). Ďalej žalobca uviedol, že žalovaní mali svoju nehnuteľnosť označenú firemnou tabuľou „Stolárstvo“ a dom mali označený číslami, ako je zvykom, popisné číslo i súpisné číslo; súpisné číslo bolo XX. Toto číslo počas sporu odmontovali

a nechali iba č. 6. Skutočnosť sa dá zistiť aj dopytom na Obecný úrad. Výrobca eurookien K. L. bol živnostníkom, ale jeho rodinný dom, kde býva s rodinou, je na adrese ul. O. XX B.. To, že jeho živnosť, dielne a hospodárske budovy sú oficiálne v ŽR na inej adrese, nič nemení na skutočnosti, že žalobca sa so K. L. dohodol na tom, že príde k nemu domov na ul. O. č. domu XX. Tento dom je v centre obce. Potvrdil to vo svojej výpovedi aj K. L.. Tvrdenia žalovaných vo vyjadrení zo dňa 08.11.2019 o spornosti predmetu zmluvy o dielo a celkom nové tvrdenia o adrese dielne a hospodárskych budov, považuje žalobca za ďalšie chytráčenie a zavádzajúcu demagógiu. Poukazuje aj na to, že posledné pojednávanie na okresnom súde bolo 04.04.2018, kedy znalkyňa svoj znalecký posudok objasnila a doplnila chýbajúce závery hlavne o tom, v akom štádiu mohlo byť dielo vyrobené k 29.10.2007. Tieto posledné vyjadrenia sú odlišné od záverov, o ktoré sa opiera rozsudok súdu prvej inštancie. Súd rozsudok vyniesol a doručil účastníkom v priebehu asi 30 minút. Je zrejmé, že verdikt bol už predtým pripravený a napísaný, preto sa samosudkyňa nestihla zaoberať novými dôkazmi. Vznikol zmätočný rozsudok.

30. V súvislosti s vyššie uvedeným vyjadrením žalovaných odvolací súd akcentuje, že v predchádzajúcom uznesení z 22. septembra 2017, sp. zn. 11Co/6/2016 súdu prvej inštancie vytkol nesprávny postup spočívajúci v tom, že neposudzoval uvedený zmluvný vzťah medzi stranami sporu v zmysle ust. § 52 a nasledujúcich Obč. zákonníka (teda nielen § 52 OZ, ale celkovo vo svetle spotrebiteľského práva), hoci žalobca v danom prípade zjavne vystupoval ako spotrebiteľ. Preto neobstojí námietka žalovaných, že ani v jednom zo svojich rozhodnutí odvolací súd nespomenul potrebu aplikácie ustanovení § 54 ods. 2 a § 3 ods. 1 OZ. Navyše, ustanovenie § 382 CSP nadväzuje na povinnosť súdu prvej inštancie, vždy uviesť predbežné právne posúdenie veci tak, aby rozhodnutie vo veci samej nebolo pre strany prekvapivé a mali možnosť v konaní reagovať. Taktiež v odvolacom konaní je zavedená povinnosť súdu, aby v prípade, ak sa na vec vzťahuje ustanovenie všeobecne záväzného právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité a je pre rozhodnutie veci rozhodujúce, vyzval strany, aby sa k možnému použitiu tohto ustanovenia vyjadrili. Toto ustanovenie má tiež za cieľ predísť tzv. prekvapivým súdnym rozhodnutiam.

31. Spotrebiteľské právo patrí k najviac sa rozvíjajúcim oblastiam práva, ktorého základnou funkciou je ochrana spotrebiteľa, ako tzv. slabšej strany. Problematika ochrany spotrebiteľa je inštitút, ktorý treba vnímať komplexne a ktorý sa dotýka viacerých typov zmlúv. Podľa § 52 ods. 1 Obč. zákonníka je spotrebiteľskou zmluvou každá zmluva bez ohľadu na právnu formu. Spotrebiteľskú zmluvu do Občianskeho zákonníka zaviedla jeho novela zákonom č. 150/2004 Z.z.. Bola tak implementovaná smernica Rady č. 93/13/EHS o neprimeraných podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Spotrebiteľská zmluva nie je samostatným typom zmluvy, ale možno ju označiť ako druh zmluvy, pre ktorú najmä Občiansky zákonník, ale aj iné právne predpisy, ustanovujú osobitné podmienky a určujú, aké náležitosti zmluva musí obsahovať a naopak, ktoré v nej nesmú byť (neprijateľné podmienky), na ochranu tzv. slabšej zmluvnej strany. Úprava spotrebiteľskej zmluvy tvorí právny základ ochrany spotrebiteľa v súkromno-právnych vzťahoch a je základným inštitútom spotrebiteľského práva. Charakter spotrebiteľskej zmluvy môže mať zmluva kúpna, zmluva o dielo, poisťna zmluva, zmluva o obstaraní zájazdu, lízingová zmluva, (zmluva o úvere), zmluva o dodávke plynu elektriny, o pripojení a ďalšie.

32. Pokiaľ ide o vymedzenie pojmu spotrebiteľská zmluva, odvolací súd poukazuje aj na právny názor vyslovený v uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky z 12. decembra 2013, sp. zn. IV. ÚS 709/2013-13, v zmysle ktorého tento pojem možno vymedziť v širšom a užšom zmysle. V širšom zmysle to bude každá zmluva uzatváraná medzi spotrebiteľom a dodávateľom. V užšom zmysle pôjde o tie spotrebiteľské zmluvy, ktoré sú všeobecne upravené v § 52 a nasledujúcich Občianskeho zákonníka. Problematiku ochrany spotrebiteľa však nemožno stotožňovať len so spotrebiteľskou zmluvou upravenou v § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka.

33. Z uvedeného je zrejmé, že pod pojem spotrebiteľská zmluva je potrebné zahrnúť aj zmluvu o dielo, v ktorej objednávateľ (fyzická osoba, nepodnikateľ) vystupuje ako spotrebiteľ a zhotoviteľ, ktorý je podnikateľom, vystupuje ako dodávateľ. Preto niet pochyb, že aj zmluvu o dielo uzavretú medzi stranami sporu dňa 14.10.2007 je potrebné posudzovať ako zmluvu spotrebiteľskú a v uvedenom duchu je potrebné postupovať aj pri výklade obsahu predmetnej zmluvy v súlade s ust. § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak medzi účastníkmi zmluvy vznikli v tomto smere pochybnosti, ako je tomu aj v prejednávanej veci.

34. Žalobca v odvolacom konaní správne poukázal na dôvodovú správu k § 54 ods. 2 Obč. zákonníka, v zmysle ktorej v prípade, ak dôjde pri výklade o obsahu spotrebiteľskej zmluvy k pochybnostiam vzhľadom na jej nejednoznačné alebo nejasné vyjadrenie, je potrebné vždy výklad uskutočniť na prospech spotrebiteľa, ktorého treba v tomto vzťahu považovať „slabšiu stranu“ zmluvného vzťahu. Toto je interpretačné pravidlo.

35. Z rozsiahleho dokazovania v predmetnej veci je nepochybné, že strany sporu uzavreli ústne zmluvu o dielo dňa 14.10.2007 a v ten deň žalobca vyplatil žalovaným aj zálohu v sume 10.000,- Sk, o čom mu žalovaní vydali pokladničný doklad bez dátumu jeho vystavenia. Predmetný doklad predložil súdu ako listinný dôkaz žalobca a následne aj žalovaní, na ktorom však bol dodatočne uvedený dátum vystavenia 7.10.2007, ktorý údaj po vykonaní a zhodnotení dokazovania vyplynul ako nepravdivý. Pokiaľ ide o dohodnutý predmet zmluvy o dielo, žalobca od samého začiatku konania tvrdil, že mal záujem iba o výrobu eurookien a vchodových dverí z eurohranola, pričom na žalobcom vymienených vlastnostiach výrobku sa účastníci zmluvy o dielo dohodli potom, ako žalovaný Y. L. predložil žalobcovi vzorku eurookna (z ktorej skutočnosti vychádzal aj súdny znalec pri vypracovaní znaleckého posudku). Z vykonaného dokazovania tiež jednoznačne vyplynulo, že žalovaní nemajú platný certifikát na výrobu eurookien.

36. V nadväznosti na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd poukazuje na odôvodnenia napadnutého rozsudku v bode 47, v ktorom je uvedený záver znalkyne, že žalovaní nevlastnili certifikát na výrobu eurookien, pričom na čl. 42 znaleckého posudku znalkyňa doplnila, že 16. 2. 2015 jej žalovaný v 1. rade doniesol a ukazoval vzorku eurookna a jeho profil, k čomu uviedol, že podľa tejto ukázanej vzorky uzavrel so žalobcom zmluvu o dielo, pretože sa mu uvedené okno na vzorke páčilo. Takéto konanie žalovaných súd prvej inštancie hodnotil ako nedôsledné vo vzťahu k žalobcovi, ako spotrebiteľovi, a teda nesprávne, nakoľko práve táto vzorka eurookna mohla objednávateľa diela presvedčiť (pomýliť), že žalovaní mu mienia vyrobiť eurookná, čo vlastne žalobca vo svojich výpovediach aj opakovane uvádzal.

37. Napriek vyššie uvedeným záverom o nejasnosti a nejednoznačnosti zmluvy o dielo súd prvej inštancie rezignoval na potrebu aplikácie nielen ust. § 52 Obč. zákonníka, ale aj ustanovení nasledujúcich, predovšetkým § 54 ods. 2 Obč. zákonníka. Preto napriek výsledkom rozsiahleho dokazovania, ako aj správnym skutkovým záverom, vec neposúdil po právnej stránke správne. Ak žalovaní využili omyl žalobcu týkajúci sa osoby zhotoviteľa a uzavreli so žalobcom zmluvu na výrobu okien v spojitosti s ukážkou vzorky eurookna (ktorá skutočnosť je z vykonaného dokazovania zrejma), keď navyše žalobca mal po celý čas záujem jedine o eurookná, nemožno túto nejasnosť ohľadom predmetu zmluvy pripísať na vrub a ujmu žalobcu. Dosť pikantne pritom vyznieva aj fakt, že žalovaní nedisponovali certifikátom na výrobu eurookien (o čom v čase uzatvárania zmluvy vedeli iba oni, nie žalobca, a ani ho o tejto skutočnosti v deň uzatvárania zmluvy neinformovali), v dôsledku čoho museli predpokladať, že dohodnutý predmet zmluvy (podľa vzorky eurookna) nebudú môcť vytvoriť. Za takejto situácie podľa názoru odvolacieho súdu žalobca nemôže znášať ujmu financovaním nákladov, ktoré vznikli žalovaným výrobou drevených okien, a nie eurookien, o ktoré žalobca nemal záujem, pričom je otáznou, či by predmetnú zmluvu o dielo vôbec uzavrel, ak by dostal pri jednaní o zmluve od žalovaných informáciu o skutočnosti, že títo nedisponovali certifikátom na výrobu eurookien. Preto po posúdení dospel odvolací súd k záveru, že dôsledky nejasnosti a nejednoznačnosti zmluvy o dielo - predovšetkým čo do konkretizácie predmetu zmluvy - nemožno pripísať na ťarchu žalobcu, ktorý bol presvedčený, že jedná so zhotoviteľom eurookien po predchádzajúcom telefonickom jednaní, keď na osobné jednanie mal pripravenú už aj zálohu v sume 10.000,- Eur na výroku eurookien, v ktorom omyle ho žalovaní ponechali a navyše mu ukázali vzorku eurookna.

38. V nadväznosti na vyššie uvedené odvolací súd uzatvára, že niet zákonného dôvodu, aby žalobca po odstúpení od zmluvy hradil náklady žalovaných, ktoré vynaložili na výrobu drevených okien, o ktoré žalobca nemal záujem. Dôvodne sa za danej situácie bráni žalobca, že žalovaní vyrobili niečo, čo on nechcel. Nie nepodstatná je aj skutočnosť, že do 29.10.2007, teda do času, kedy žalobca odstúpil od zmluvy, žalovaní drevené okná vyrobili v rozsahu 5 až 7 %, ku ktorému skutkovému záveru súd prvej inštancie dospel po rozsiahlom dokazovaní, a nie v rozsahu 60 až 70%, ako tvrdili žalovaní. Postup súdu prvej inštancie, ktorý pri hodnotení dôkazov bral do úvahy skutočnosti, ktoré vyplynuli z vykonaných dôkazov, pričom v jeho hodnotení dôkazov a poznatkov nie je logický rozpor, považuje odvolací súd za správny, keď navyše súd prvej inštancie hodnotil dôkazy aj z hľadiska ich vierohodnosti v rámci hodnotenia ich pravdivostnej hodnoty, ktoré právo súd jednoznačne má.

39. Odvolací súd však dospel k záveru, že napriek správny skutkový záverom súdu prvej inštancie - o nepravdivosti tvrdení žalovaných ohľadom dátumu zavretia zmluvy, či konania žalovaných, ktoré hodnotil ako nedôsledné vo vzťahu k žalobcovi, ako spotrebiteľovi, a teda nesprávne, nakoľko práve vzorka eurookna mohla objednávateľa diela presvedčiť (pomýliť), že žalovaní mu mienia vyrobiť eurookná, čo vlastne žalobca vo svojich výpovediach aj opakovane uvádzal (bod 47 odôvodnenia napadnutého rozsudku) a v nadväznosti na to, tiež nepravdivosti tvrdení žalovaných o rozpracovanosti výrobkov v rozsahu 60 až 70% - nepremietol tieto aj do právneho posúdenia veci podľa § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka, že v pochybnostiach o obsahu predmetu zmluvy, ktorú vyvolali samotní žalovaní, nemôžu úspešne žiadať od žalobcu náhradu nákladov za rozpracované okná z materiálu a v kvalite, o ktoré nemal záujem. Naopak, žalovaní sú povinní vrátiť žalobcovi zálohu, ktorú im v deň uzavretia zmluvy o dielo vyplatil v sume 10.000,- Sk (331,94 Eur). Ak sa zmluva o dielo nerealizovala, záloha sa stáva bezdôvodným obohatením vo chvíli, kedy odpadol právny dôvod, na ktorého základe objednávateľ plnil zhotoviteľovi, teda, kedy sa vytvoril stav, z ktorého je zrejmé, že zmluva o dielo už nebude realizovaná (pozri uznesenie Najvyššieho súdu SR z 28. septembra 2011, sp. zn. 4 Cdo 256/2010). Uvedené plnenie zo strany žalobcu prijaté žalovanými, je preto plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol podľa § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka a žalovaní sú povinní žalobcovi toto plnenie vrátiť.

40. Z týchto dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil v súlade s ust. § 388 CSP v jeho napadnutom výroku, ktorým bola žaloba žalobcu zamietnutá tak, že žalovaní v 1. a 2. rade sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 331,94 Eur so 6 % úrokom z omeškania od 29.10.2007 do zaplatenia do 3 dní od právoplatnosti rozsudku v súlade s ust. § 517 ods. 1, 2 Obč. zákonníka a vládneho nariadenia č. 87/1995 Z.z., nakoľko žalovaní získali majetkový prospech plnením žalobcu z právneho dôvodu, ktorý odpadol po účinnom odstúpení od zmluvy. Žalobca žiadal žalovaných o vrátenie poskytnutej zálohy už 26.10.2007, v ktorý deň boli žalovaní aj vypočítaní na OOPZ v Spišskej Novej Vsi (č. l. 12 spisu a tiež bod 35 odôvodnenia napadnutého rozsudku), ale úroky žiadal priznať až od 29.10.2007 (č.l. 90 spisu).

41. Zároveň odvolací súd zmenil rozsudok v jeho napadnutom výroku, ktorým bolo vzájomnej žalobe čiastočne vyhovie tak, že vzájomnú žalobu žalovaných v 1. a 2. rade zamietol ako nedôvodnú z dôvodov vyššie uvedených.

42. Podľa ust. § 396 ods. 1 CSP, ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

43. Podľa ust. § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

44. Z dôvodu zmeny rozsudku súdu prvej inštancie rozhodol odvolací súd tak o trovách prvoinštančného, ako aj odvolacieho konania. V celom konaní mal žalobca plný procesný úspech, preto mu v súlade s citovaným zákonným ustanovením odvolací súd priznal právo na náhradu trov konania v rozsahu 100% proti žalovaným, ktorí boli neúspešní v konaní tak v časti nároku uplatneného žalobou žalobcu, ako aj v nároku uplatnenom vzájomnou žalobou. Preto žalobcovi odvolací súd priznal voči žalovaným v 1. a 2. rade nárok na náhradu trov prvoinštančného, ako aj odvolacieho konania v rozsahu 100 %, pričom žalovaní v 1. a 2. rade sú povinní plniť spoločne a nerozdielne.

45. Pokiaľ ide o trovy štátu, odvolací súd rozsudok v tomto výroku zmenil tak, že štát má právo na náhradu trov - preddavkovo zaplatené znalečné - voči žalovaným v 1. a 2. rade spoločne a nerozdielne v rozsahu 100 %. Pri rozhodovaní odvolací súd vychádzal z článku 4 ods. 2 základných princípov Civilného sporového poriadku z dôvodu, že absentuje zákonné znenie právnej normy upravujúcej konkrétnu vzniknutú procesnú situáciu, zapríčinenú zmenou právnej úpravy, spojenou s aktuálnou neexistenciou inštitútu trov štátu (ktorá je prirodzeným vyústením celkovej zmeny inštitútu preddavkov v sporovom konaní) a okamžitou aplikabilitou Civilného sporového poriadku. Zároveň odvolací súd poukazuje na právny názor vyslovený v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR z 31. júla 2018, č. k. 4Obo/3/2018, v zmysle ktorého štátu patrí náhrada trov, ktoré skutočne vynaložil v súlade s v danom čase platnou procesnou normou, ustanovením § 148 OSP, podľa ktorej mu ex lege vznikol nárok na ich náhradu, a to napriek tomu, že nová procesná úprava CSP analogické ustanovenie neobsahuje. Aplikáciou základného princípu uvedeného v čl. 4 ods. 2 CSP s použitím ustanovenia § 253 ods. 1 CSP v spojení s

ustanovením § 255 ods. 1 CSP a § 470 ods. 2 CSP je možné štátu náhradu trov konania voči neúspešnej strane sporu priznať aj za právnej úpravy Civilného sporového poriadku.

46. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak: a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP). Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP). Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Táto povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).